

Am Kanal mit der Brücke nahm Anton das Seil und schwang sich flink hinüber, die anderen hinterher. „Jetzt du!“ Arthur nahm seinen ganzen Mut zusammen, schnappte sich das Seil und sprang. Jedoch – platsch! – wie soll man sich bloß ohne richtige Pfoten an einem Seil festhalten? Kein Wunder, dass Arthur nicht auf der anderen Seite, sondern im Wasser landete. Im stinkenden, dreckigen Kanalwasser wohlgerckt. Knoblauch, Zahnpasta und Hundedreck. Zum Übelwerden. Ausgelacht und klitschnass stand er da, doch aufgeben, nein, aufgeben wollte Arthur ganz bestimmt nicht.

Біля мосту через канал Антін ухопився за мотуз і спритно перелетів на інший бік, решта за ним. «Тепер ти!» Артур зібрав усю свою мужність, взявся за мотуз і стрибнув. Але – шубовсь! – як можна без справжніх лап триматись за мотуз? То ж не диво, що Артур не на іншому боці, а у воду приземлився. У смердяче, брудне сточище, зауважимо. Часник, зубна паста та собачі екскременти – знудить будь-кого. Висміяний та мокрий стояв він, але здатися, ні, здатися він не збирався. В жодному випадку.

